

6. Præceptum charitatis obligat pro semper ne Deus odio habeatur, ead. disp. 5, sect. 3, num. 1. Quando obliget ad actum amoris Dei, variæ opiniones, num. 1 et 2. Vera resolutio, num. 3 et 4.
7. Præceptum de diligendo proximo dari, de fide est, sect. 4, num. 1. Naturale est, vel supernaturale, prout in actum naturalem vel supernaturalem cadit, num. 2 et 3. Quando obliget, num. 4.
8. Ex præcepto charitatis tenemur non odisse peccatores, etiam inimicos, sect. 5, num. 1. Imo etiam illos positive diligere, num. 3.
9. Præceptum diligendi inimicos non solum est positivum et divinum, sed etiam naturale, num. 4. In lege veteri servandum erat, num. 5.
10. Præceptum diligendi inimicos, quando et quomodo obliget, ibid., a num. 6.
11. In charitatis præcepto quis ordo servandus, vide CHARITATIS ORDO.

CHARITATIS ORDO.

1. Inter objecta charitatis amabilia est aliquis ordo, tract. 3, disp. 1, sect. 4, num. 6. Isque etiam inter ipsa objecta secundaria, num. 7.
2. Charitas post Deum maxime inclinatur ad ipsum diligentem, num. 8. Inter cæteros ad illum magis qui secundum rectam rationem est amabilis, num. 9.
3. Charitas non necessario fertur magis intense in unum objectum, quam in alio, nisi forte quando ipsa intensio ad appetitionem revocari potest, num. 10, et seqq.
4. Charitatis ordo consistit in majori appetitione objectorum, num. 13.
5. Hic ordo quoad secundaria objecta est consentaneus naturali voluntatis inclinationi, sect. 5, num. 1. Quoad inclinationem ad amandum Deum est quidem supra naturam voluntatis, non tamen illi repugnans, num. 3.
6. Ex charitatis præcepto tenetur quis se magis in spiritualibus diligere, et sibi in his magis subvenire, tract. 3, disp. 9, sect. 1, num. 2 et seqq.
7. Hunc ordinem Paulus non invertit dicens: *Optabam anathema esse, etc.*, ibid., a num. 4. Nec Moyses dicens: *Dele me de libro, etc.*, ibid., num. 6.
8. Nemo potest, nedum tenetur subvenire aliis cum proprio spirituali detrimento, quod culpam includat, ibid., num. 7. Nec etiam cum morali periculo ejus, num. 8.
9. Nec cum detrimento, quod licet culpam non includat, impedit tamen augmentum charitatis et meriti, num. 9. Quid de cessando ab ingressu religionis, ut aliis subveniatur, ibid.
10. Quid si necessitas proximi non sit tanta, ut quis ex præcepto obligetur ad subveniendum, licebitne permittere illud detrimentum propter alterius bonum, num. 10.
11. Detrimentum spirituale mere extrinsecum, qualis dilatio beatitudinis, potest eligi ad salutem aliorum, eadem sect. 1, num. 11.
12. Tenetur quisque ad diligendum magis proximum in spiritualibus, quam seipsum in corporalibus, eadem disp. 9, sect. 2, num. 1.

- spirituali proximi, etiam cum evidenti periculo mortis propriæ, num. 2. Quæ censeatur extrema necessitas spiritualis, n. 3.
13. Extra casum extremæ necessitatis non obligat charitas ad subveniendum privato proximo cum periculo propriæ vitæ, ibid., num. 4. Ad subveniendum bono communi, probabile est sufficere necessitatem gravem, ibid.
14. Charitas obligat etiam cum damno aliquo temporali ad sublevandam gravem necessitatem spiritua-lem proximi, num. 5. Extra casum talis necessitatis non est gravis obligatio, ibid.
15. Communi bono in extrema necessitate tenetur quisque potius in temporalibus, quam sibi subvenire, ead. disp. 9, sect. 3, num. 1. Non autem in necessitate gravi, ibid.
16. In quacunque corporali necessitate æquali potest quisque sibi potius quam alteri privato subvenire, num. 2. Quid si necessitas sit inæqualis, ibid.
17. In necessitate etiam extrema vitæ non tenetur etiam quis ex charitate sibi potius quam amico proximo subvenire, ead. sect. 3, num. 3. Imo nec potius sibi quam proximo non amico, n. 4 et sequent.
- Secus si intercedat obligatio justitiæ aut pietatis, ad conservandam propriam vitam, ibid.
18. Non licet cooperari positive ad propriam mortem ob quemvis alium liberandum, num. 7.
17. Varii conjunctionis gradus spectantes ad ordinem charitatis, tract. 3, disp. 9, sect. 4, num. 1.
20. Charitatis præceptum obligat graviter ad servandum ordinem in dilectione proximorum, ibid., num. 2, 3.
21. Cæteris paribus, præferendi sunt conjuncti alienis, num. 4. Ex conjunctis magis conjuncti, num. 5.
22. Pater an in filio dilectione præferendus, ibid., num. 6 et 7. An matri, num. 8. An benefactor beneficiato, num. 9.
23. Conjuncti in certo aliquo conjunctionis gradu, præferendi sunt non junctis in eodem genere, quoad res ad illud genus conjunctionis pertinentes, ibid., num. 10. Quoad alia bona illi simpliciter præferendi, quorum conjunctio est major, ibid.
24. Conjunctio consanguinitatis an et quomodo quoad dilectionem sit præferenda conjunctioni spirituali, ead. sect. 4, num. 11 et 12.
25. Si spiritualis conjunctio sit valde perfecta, non erit saltem mortale illam præferre carnali, num. 13.
26. Pater absolute loquendo præferendus omnibus aliis personis privatis, num. 15. Non tenetur quis defendere innocentem occidendo patrem, ibid.
27. Potest aliquando filius præferri patri, existenti in simili necessitate extrema, ibid. An accidendo alium quempiam, ibid. An etiam egregius amicus aut benefactor, ibid.
28. Pater conjugii præferendus, ead. sect. 4, num. 17.
29. Inter patrem et matrem, inter uxorem et filios, inter parentem et conjugem, ordo diligendi sine mortali invertitur, ibid.
30. Inter non conjunctos per se loquendo præferendi sunt meliores et justii peccatoribus, ibid., num. 18.
31. Conjunctiores nobis præferendi sunt sanctioribus

- alienis, tam in necessitatibus corporalibus quam in spiritualibus, num. 19 et seqq.
32. Major sanctitas quomodo sit regula qua constituitur ordo charitatis in via, aut patria, num. 22 et 23.
33. Beati præter seipsos magis amant alios beatores; at Christum Dominum magis quam seipsos, num. 23.

CERTITUDO.

1. Fidei actus est simpliciter certus, tract. 1, disp. 6, sect. 5, num. 6 et 7.
2. Certitudinem fidei minorem esse quam scientiæ, perperam docuit Durandus, ibid., a num. 9.
3. Certitudo secundum se, et quoad nos, quomodo in fide sane intelligenda, num. 12.
4. Certitudo fidei per se non pendet ex primis principiis naturaliter notis, ibid., num. 13.

CHRISTIANUS.

1. Christianum se negans, per se loquendo, fidem negat, tract. 1, disp. 14, sect. 1, num. 9. Aliquando autem nec contra fidem, nec contra aliam virtutem peccat, saltem mortaliter, num. 10.
2. Christiani, nisi sint apostatæ, nequeunt in bellis Christianorum in mancipia captivari, tract. 3, disp. 13, sect. 7, num. 13.

CLERICUS.

1. Ad quantam fidei notitiam teneatur, tract. 1, disp. 13, sect. 4, num. 16.
2. Clericus ad beneficium promotus, quam incurrat poenam fidei professionem omitens, tract. 1, disp. 14, sect. 6, num. 2.
3. Clerici an possint indicere et exequi bellum, vide BELLUM, late a num. 13, usque ad 19.

COACTIO.

1. Coactio ad fidem audiendam vel suspiciendam, vide INFIDELIS, a num. 7.

COMMUNICATIO.

1. Communicatio fidelium cum infidelibus triplex, tract. 1, disp. 18, sect. 6, num. 1. An omnis sit prohibita, vel prohiberi possit, vide INFIDELIS, a num. 22.
2. Complices hæreticorum, an eorum poenis afficiantur, et quinam isti sint, tract. 1, disp. 24, sect. 1, per totam.
3. Complices an denunciandi, vide DENUNTIATIO, num. 6 et 7.
4. Diminutus in confessione complices hæretici, an poena mortis afficiendus, tract. 1, disp. 23, sect. 2, num. 6.

CONCILIUM.

1. Concilia cogendi ratio a Christo manavit, tract. 1, disp. 11, in prælud., n. 1.
2. Concilia congregandi varia necessitas, ibid., n. 2.
3. Concilia generalia hactenus habita recensentur, n. 3.
4. Concilia danda esse ex multitudine pastorum Ecclesiæ conficitur, tract. 1, disp. 5, sect. 7, n. 2.
5. Concilii nomen unde dictum, ibid.
6. Conciliorum triplex genus, ibid., n. 2.
7. Concilia particularia, tam diocæsana, quam provincialia aut nationalia errare possunt in fide, n. 3. Habent tamen magnam auctoritatem, et quantam, ibid.

7. Concilii generalis legitimi quot et quæ sint conditiones, ibid., n. 4.
8. Ad Concilium generale non omnia Ecclesiæ membra convocanda, tract. 1, disp. 11, sect. 1, n. 6.
9. Ad Concilium generale nullus laicus necessario convocandus ut suffragium ferat, a n. 7.
10. Ad Concilia generalia soli Episcopi per se et necessario convocandi, ut in illis sint iudices, n. 12.
11. Potest Pontifex dignitatem ferendi suffragia in Concilio aliis præter Episcopos communicare, ibid. 16.
12. Probabilis est id nunc ad Cardinales de jure ordinario pertinere, n. 17. Necnon et ad Generales religionum ex consuetudine, et concessione Pontificis, n. 18. Quid de Abbatibus, Episcopis annularibus et laicis, eodem n. 18.
13. Ad Concilium generale per se accessorium est, ut convocatio generalis sit, quoad fieri potest, omnium Episcoporum, tract. 1, disp. 11, sect. 2, n. 3 et 3. Non tamen ut omnes, imo nec major eorum pars de facto conveniat, n. 4.
14. Ad Concilium generale requiritur præsentia Pape, vel per se, vel per suos legatos, ibid., n. 5. Qualis et quanta Episcoporum pars necessario debeat convenire n. 6 et 7.
15. Concilia quædam generalia secundum quid, quæ fuerint, et quam habeant auctoritatem, n. 8.
16. Potestas cogendi Concilium generale in uno aliquo principe Ecclesiæ debet residere, ead. disp. 11, sect. 3, n. 2. Non in imperatore aut aliquo principe sæculari, n. 3, sed in Romano Pontifice, a n. 4.
17. In Concilio generali, solus Romanus Pontifex, aut per se, aut per suos legatos debet præsidere, n. 9.
18. Definitiones et leges a Concilio generali factæ, debent a Summo Pontifice confirmari, ibid., n. 1.
19. Concilium generale cui præest Pontifex, est infallibilis regula fidei, tract. 1, disp. 5, sect. 7, num. 6 et 7. Item et quod confirmat, quamvis non præferat nisi per legatos, n. 9.
20. Concilium generale, sequendo instructionem quam habet a Papa per legatos de rebus in particulari definiendis, errare non potest, n. 10. Et statim ex tunc illa definitio est de fide, nulla spectata confirmatione, ibid.
21. Quid quando Pontifex solum adest in Concilio per legatos sine instructione particulari, et Concilium cum legatis aliquid definit, n. 11.
22. Concilium generale definiens, vel contra instructionem Pontificis, etiam consentientibus legatis, vel illis dissentientibus, etsi instructionem non habuerint, errare potest, eod. n. 11.

CONCLUSIO.

1. Conclusio Theologica ex una præmissa de fide, et alia naturaliter evidente, non est de fide, tract. 1, disp. 3, sect. 11, n. 7; et disp. 6, sect. 3, n. 10 et sect. 4, n. 7. Nec etiam supernaturalis in entitate, ead. sect. 11, n. 8.
2. Conclusio Theologica est diversæ rationis in Catholico ac in hæretico, ibid., n. 9. Imo in hæretico non est scientia, ibid.
3. Conclusio Theologica quæ prius virtute tantum continebatur in rebus revelatis, postquam ab Ec-

clesia definitur, est formaliter et immediate de fide, ibid., n. 10, et disp. 6, sect. 4, n. 6.

4. Conclusio ex medio scientifico, et alio de fide, vide FIDEI ACTUS, n. 11.
Confessio fidei, vide FIDEI EXTERNA CONFESSIO.

CONFISCATIO ET FISCUS.

1. Confiscatio et fiscus quid, et quotuplex, tract. 1, disp. 22, sect., num. 1.
2. Confiscatio omnium bonorum in utroque jure imponitur in pœnam ob delictum hæresis, ibid., n. 2.
3. Confiscatio lata ex ipso jure, et incurritur ante omnem sententiam, etiam criminis declaratoriam, a n. 4.
4. Confiscatio incurritur ob hæresim etiam per accidens occultam, num. 7.
Et in illo momento quo externa hæresis manifestatio consummatur, num. 8.
5. Confiscatio facta pro eo momento quo delictum committitur, an in eodem finiatur, vel bona etiam futura confiscentur, late a num.
6. Confiscatio bonorum ad minimum durat quandiu hæresis saltem animo non retractatur, num. 14.
7. Confiscatio bonorum ante hæresim acquisite per pœnitentiam de hæresi non aufertur, eodem num. 14.
Quid, si quis post primam hæresim respiscat, et postea reincidat, ibid.
8. Probabilis est confiscationem durare usque ad tempus latæ sententiæ, et bona omnia eousque acquisita esse publicanda, saltem in foro Ecclesiæ, num. 15.
Quid de foro conscientiæ, ibid.
9. Cui fisco cedant hæretici bona, Ecclesiæ, an regis, ead. sect. 1, num. 16.
10. Fiscus nequit bona hæretico auferre ante sententiam iatam, ead. disp. 22, sect. 2, num. 1 et 7.
Nec hæreticus tenetur ea fisco tradere, num. 3 et seqq.
11. Bonorum confiscatorum dominium utile est penes hæreticum, antequam sit declaratus, dominium directum penes fiscum, sect. 3, n. 6.
12. Ante iudicii executionem non tenetur reus bona etiam fisco adjudicata ei offerre, sed tantum executioni non obstare, ibid., num. 7.
Potestque de illis, quod necessarium fuerit ad vitæ status sustentationem, licite consumere aut expendere, sect. 4, num. 1.
An etiam illa sub contractu aut gratuito alienare, vide BONA, a num. 1.
13. Fiscus an recuperet cum augmento et fructibus bona ab hæretico alienata ante sententiam, vide BONA, num. 4.
14. Confiscatio bonorum ob hæresim an ad supremos principes extendatur, vide PRINCEPS, num. 6.

CONTENTIO.

1. Contentio quæ ex discordia oritur mala est pro qualitate discordiæ, tract. 3, disp. 11, sect. 1, n. 5.
2. Contentio in iudiciis quousque sit vel non sit mala, ibid.
Quid de contentione in verbis, num. 6.
Quid de contentione non spectante ad fidem et mores, num. 7.

CONTINGENS.

1. Contingentes veritates quomodo cadant sub fidem divinam, tract. 1, disp. 2, sect. 3, num. 4.

CONTRACTUS.

1. Contractus ab hæretico factus ante sententiam latam quousque valeat, vide verbo BONA HÆRETICI, a num. 1.

CORNELIUS.

1. Fuit justus etiam ante fidem explicitam Christi, ei a Divo Petro revelatam, tract. 3, disp. 12, sect. 4, num. 4 et num. 23.

CORRECTIO FRATERNA.

1. Correctio proximi alia judicialis, alia charitativa, tract. 3, disp. 8, in Prælud.
2. Correctio et correptio in quo differant, sect. 1, num. 1.
3. Correctionem fraternam otiosam esse, antiquus error, ibid.
4. Correctionem fraternam esse actum misericordiæ et charitatis honestum, fide constat, num. 2.
Item esse præceptam, tam divino jure quam naturali, num. 3.
5. Correctionis fraternæ præceptum ex suo genere obligat sub mortali, num. 4.
6. Omne peccatum mortale proximi est de se materia gravis et sufficiens ut obliget hoc præceptum, eadem disp. 8, sect. 2, num. 1.
Nisi jam detur emenda sine periculo reincidentiae, ibid.
Refelluntur errores contrarii, a num. 2.
7. Correctionis fraternæ materia potest esse peccatum veniale, sed non quæ graviter obliget, ibid., num. 5.
Quid circa hoc de superioribus religionum, ibid.
8. Quid si ex veniali peccato proximi oriatur morale periculum incidendi in mortale, eod. num. 5.
Quid si opus fratris sit mortale, quod tamen ob ignorantiam invincibilem excusetur, num. 6.
9. Correctionis præceptum ut obliget, an et quæ delicti notitia prærequiratur, ead. disp. 8, sect. 3, num. 1.
An spes fructus et emendæ, num. 2.
10. Correctio non ideo omittenda, quod emendandus tristitiam inde concipiat, vel etiam iram cum aliqua culpa, num. 3.
11. Ad correctionem sufficit, si spes emendæ sit probabilis, secus si dubia sit, ibid.
Nec requiritur ut statim sequatur fructus, num. 4.
12. A corripiendo quomodo quis ob timorem excusetur, num. 5.
13. Quid si correptio sit de peccato publico propter commune bonum, licet non speretur fructus in uno peccante, ibid., num. 6.
14. Correctionis præceptum ut obliget, præter spem fructus, requiritur ut proximus mea indigeat correptione, num. 7.
15. Correctionis præceptum quando et cum quibus circumstantiis obliget, num. 8.
16. Correptio an possit differri, cum certo credetur fore ut corripendus constantius postea resurgeret quam nunc faceret, si statim corripere, num. 9.
17. An teneatur quis ad corripendum proximum cum periculo et damno proprio, ibid.
18. Correctionis præceptum obligat personas omnes ad corripendum idoneas, quamvis alias ex officio non obligentur, ead. disp. 8, sect. 4, num. 3.
Magis tamen obligat Prælatos quam alios, et pro-

portionaliter magis patrem erga filios, dominum erga servos, num. 4.

19. Prælati non corripiens, cum tenetur, uno an duplici peccato peccet, ibid., num. 5.
20. Correctionis præcepto obligantur etiam peccatores, num. 6.
An teneantur prius pœnitere quam corripere, ibid.
21. Tenebitur ad pœnitendum qui ratione proprii peccati ineptus est ad corripendam extreme indigentem, n. 7.
22. Correctionis præceptum obligat ad corripendos subditos, æquales imo et superiores, ead. disp. 8, sect. 5, num. 1, 2.
23. Correctionis ordo assignatus Matth. 18, simpliciter cadit sub præceptum per se loquendo, tract. 3, disp. 8, sect. 6, n. 2.
Aliquando tamen non obligat, ibid.
24. Delictum proximi publicum sine prævia monitione corripitur, n. 3.
Quid si delictum duobus tantum ac denuntianti notum sit, n. 4.
25. Delictum etiam occultum vergens in damnum boni communis potest immediate denuntiari, nisi sit firma spes consultum iri bono communi per secretam admonitionem, n. 5.
26. Quid quoad hoc inter peccata contraria bono communi, et alia intersit, n. 6.
27. Quid si delictum occultum sit in damnum alterius personæ privatæ, n. 7.
28. Quando peccatum omnino occultum in nullius tertii nocuum vergit, denuntiationem præcedere debet secreta monitio, si adsit spes emendæ, ead. sect. 6, n. 8.
29. Quid si Episcopi vel inquisitores præcipiant hæc peccata sibi denuntiari, n. 10.
30. Correctionis fraternæ ordo quousque in religionibus servandus, ibid., n. 11 et seqq.
Quid si Prælati interroget, ibid.
31. Primus correctionis actus si non speretur utilis, non statim tentanda est denuntiatio, sed prius adhibendi testes, si tamen sit spes, n. 13.
32. Si unus tantum novit delictum, an adhibendi plures testes, n. 14.
An adhiberi possit Prælati ut testis, qua privata persona, n. 15.
33. Denuntiatio potest fieri immediate Prælati quoties in prioribus actibus nulla est spes fructus, n. 16.
34. Elsi speretur aliquis emenda fratris per priores actus, tamen per Prælati admonitionem speretur cum multo majori fructu, potest quis in religionibus immediate denuntiare, n. 17.
An etiam inter laicos, ibid.
35. Quomodo se gerere debeat Prælati cui fit immediata delatio, ibid., n. 18.

CREDENDA, CREDENTES, CREDERE.

1. Credenda ex necessitate mediæ, vide FIDEI NECESSITAS.
2. Credenda ex necessitate præcepti, vide FIDEI PRÆCEPTUM.
3. Vox (credentes) quid importet, tract. 1, disp. 24, sect. 1, n. 1 et 3.
4. Credere in Deum vel in Ecclesiam, quem sensum habeat, tract. 1, disp. 2, sect. 5, n. 12 et 13.
5. Credere Deo, credere Deum, credere in Deum, an

contineant diversos fidei actus, tract. 1, disp. 6, sect. 3, num. 2.

6. Credere in Deum sitne revera actus intellectus, an potius voluntatis, ibid., n. 3.
7. Credere in Deum an possit peccator, ibid., n. 4.
8. Credere, vide FIDEI ACTUS.
9. Credendi voluntas, vide VOLUNTAS CREDENDI.

CREDIBILITAS.

1. Credibile objectum aliquod dupliciter dici potest, tract. 1, disp. 3, sect. 2, n. 7; et disp. 4, sect. 2, n. 8.
2. Deturne primum credibile a quo cætera dependant, tract. 1, disp. 2, sect. 4, a n. 5.
3. Credibilia evidenter sunt christianæ fidei mysteria, tract. 1, disp. 4, sect. 3, n. 1 et seqq.
4. Hujus credibilitatis fundamenta latissime expli- cantur, ibid.
5. Evidenter credibilior est fides christiana aliis sectis. Imo hæ præ illa sunt incredibiles, ead. disp. 4, sect. 4, num. 1.
Probatur quoad paganismum, n. 2 et 3.
Quoad judaismum, num. 4, 5 et 6.
Quoad hæresim, late a n. 7.
6. Credibilitatis hujus evidentiæ non est mere humana, sed superior et perfectior, sect. 5, n. 2.
7. Credibilitatis evidentiæ non impedit actum fidei liberum in doctis et sapientibus, ibid., n. 6.
8. Sine evidentiæ credibilitatis nullus perfectum fidei christianæ assensum præbet, n. 8.
9. Evidentiæ credibilitatis non æque postulanda a sapientibus ac idiotis. In his per internam Dei vocationem nonnunquam completur, n. 9.
10. Iudicium evidens de credibilitate non est elicitive a lumine fidei, sed velut dispositive ex parte sub- jecti, ead. disp. 3, sect. 6, a n. 2.
11. Iudicium credibilitatis antecedens voluntatem credendi, naturale est in sua substantia, tract. 1, disp. 6, sect. 8, n. 12.
Ad illud tamen debet accedere supernaturalis illustratio interna, ad excitandam voluntatem credendi christiane, n. 13 et 14.

D

DÆMON, DAMNATUS.

1. In dæmone aut homine damnato non datur fides supernaturalis, etiam informis, tract. 1, disp. 6, sect. 9, num. 9.
Datur tamen fides coacta, n. 10.
2. Dæmones an et quomodo capaces Prophetiæ, tract. 1, disp. 8, sect. 7, n. 3.
3. In dæmone nulla est spes, aut supernaturalis, aut acquisita, tract. 1, disp. 1, sect. 8, n. 3.
4. Damnatum se fore cuiquam an possit a Deo revelari, tract. 2, disp. 2, sect. 2, n. 6.

DEFENSOR.

1. Defensor hæretici quis censendus, et quas penas incurrat, tract. 1, disp. 24, sect. 1, n. 5, 7 et seqq.

DENUNTIATIO.

1. Denuntiatio alia evangelica, alia judicialis, tract. 1, disp. 20, sect. 4, n. 2 et tract. 3, disp. 8, sect. 6, n. 1.
2. Denuntiatio ab accusatione in quo differat, ead. sect. 4, n. 3.
3. Denuntiatio judicialis quæ, eod. num. 3.

- Denuntiatio iudicialis de hæresi licita est et rigore obligatoria, quando hæresis est publica, num. 4 et 5.
Imo etiamsi solus denuntians eam noverit, num. 7 et seq.
5. Denuntiationi hæresis non præponenda secreta admonitio, *ibid.*, a num. 11, et tract. 3, disp. 8, sect. 6, num. 5 et 6.
6. Emendatum de hæresi non esse denuntiandum, probabile, stando in jure naturæ, ead. sect. 4, num. 13.
Ex jure tamen positivo de facto est denuntiandus, *ibid.*
7. Hæretici, aut eorum complices, per confessionem cogniti, nullatenus denuntiandi, eod. num. 16.
Extra hunc casum nullum aliud secretum est excipiendum, quantumvis juramento firmatum, num. 17.
8. Denuntiare se non tenetur hæreticus, nisi juridice interrogatus, num. 18.
Imo nec suæ hæresis complices, num. 19.
9. Hæreticos quoscumque alios etiam conjunctissimos tenetur quisque iudicibus denuntiare, num. 20.
10. Denuntiare patrem hæreticum vel filium tenetur, num. 21.
Ipse tamen indemnus fit a pœnis in filios hæreticorum redundantibus, num. 21.
11. An aliqui ob exceptionem juris eximantur, ut non possint apud inquisitores denuntiare, quamvis in hæresim cadant, ead. sect. 6, a num. 23.
Quid de principibus laicis, num. 24.
Quid de Episcopis et Patriarchis, num. 25.
Quid de officialibus Pontificis, num. 26.
Quid tandem de religiosis, num. 27.
12. Non denuntias de hæresi quam novit, quas pœnas incurrat, *ibid.*, num. 23.
13. Denuntiatio aliorum delictorum ab hæresi an, et quando fieri possit sine prævia admonitione delinquentis, vide **CORRECTIO FRATERNA**, a num. 23.

DESIDERIUM.

1. Desiderium non semper est actus re ipsa a spe distinctus, tract. 2, disp. 1, sect. 3, a num. 10.
2. Desiderium beatitudinis perfectum ortum ex amore concupiscentiæ Dei ad virtutem spei pertinet, *ibid.*, num. 13.
3. Desiderii et nomen et ratio latius patet quam spei, num. 12.

DESPERATIO.

1. Desperatio est actus voluntatis directe spei contrarius, tract. 2, disp. 2, sect. 2, num. 1.
2. Desperatio sine hæresi dari potest, *ibid.*, num. 2.
3. Est per se mala, et præcepto spei prohibita, *ibid.*, num. 3.
4. Est peccatum ex genere mortale, num. 4.
Gravius cæteris contra virtutes morales, minus grave quam odium Dei, *ibid.*
5. Desperatio au gravius peccatum quam infidelitas, tract. 1, disp. 16, sect. 2, num. 3; et tract. 2, disp. 2, sect. 2, num. 5.
6. Desperare an quis licite possit revelata sibi sua reprobatione, ead. disp. 2, sect. 2, num. 8.

DEUS.

1. In Deo triplex veritas: in essendo, in cognoscendo, in dicendo, tract. 1, disp. 5, sect. 4, num. 1.
2. Deus an possit vel de potentia mentiri, vide **MENDACIUM**.

3. Deus magis bonum cuique, quam quisque sibi, tract. 3, disp. 1, sect. 4, num. 4.
4. Deus ut donum proprium quomodo possit a quopiam odio haberi, tract. 2, disp. 2, sect. 2, num. 3.
5. Deus an et quomodo sit objectum fidei, vide **DEI OBJECTUM**.

DISCORDIA.

1. Discordia irrationabilis interdum contrariatur charitati, interdum alteri virtuti, tract. 3, disp. 11, sect. 1, num. 2, et 3.
2. Discordia ex suo genere est peccatum mortale, aliquando a mortali excusatur, *ibid.*
3. Contentio quæ ex discordia oritur mala est pro qualitate discordia, num. 5.
Vide **ETIAM CONTENTIO**.

DISCURSUS.

1. Discursus potest antecedere ad fidem remote, et ut causa per accidens, tract. 1, disp. 6, sect. 4, num. 1.
Non autem ut causa per se, et proxima, a num. 4.
Vide **CONCLUSIO**.

DISPUTATIO.

1. Disputatio de fide alia materialis, formalis altera, et quid utraque, tract. 1, disp. 20, sect. 1, n. 1.
2. Disputatio materialis de se licita est, et quid ad hoc requiratur, *ibid.*
3. Disputatio ex dubio orta intrinsece mala est, n. 2.
4. Disputare cum hæreticis pro fide tuenda laudabile, *ibid.*, a n. 5.
Ut liceat multæ circumstantiæ observandæ, a n. 8.
5. Disputatio hæc cum hæreticis aliquando obligatoria sæpe etiam prohibita, n. 16.
6. Disputare contra hæreticos laicos interdictum, ead. sect. 1, n. 9.
An etiam laicis religiosis, n. 10.
Quid de laico alioquin docto, n. 11.

DIVES.

1. Dives quando et quomodo teneatur ad eleemosinam, vide **ELEEMOSYNA**.

DOGMATISTA.

1. Dogmatistæ hæretici an recipiendi, etsi vere convertantur, tract. 1, disp. 23, sect. 2, a n. 9.
2. Dogmatista non est, qui unum, vel alterum pervertit, n. 11.
3. Dogmatista presse sumptus quis dicatur, *ibid.*
4. Dogmatistis, si vere eos poeniteat, non deneganda absolutio et eucharistia ante mortem, *ibid.*, n. 12.

DOMINIUM.

1. Dominium bonorum amitti per hæresim ipso facto qui velint, tract. 1, disp. 22, sect. 3, n. 1.
Qui negent amitti usque ad declarationem criminis, n. 12.
2. Dominium directum transit ad fiscum, cum primum consummatur hæresis externa, n. 6.
3. Dominium utile, non nisi per iudicis executionem post declaratam sententiam, n. 7.
Vide verbo **CONFISCATIO**, et verbo **BONA**.

DONUM.

1. Donum linguarum, vide **GRATIA GRATIS DATA**.
2. Donum timoris, vide **TIMOR**.
3. Dona Spiritus Sancti in quo differant a sermone scientiæ et sapientiæ, vide **GRATIA GRATIS DATA**.

DUBIUM DUBITANS.

1. Dubitatio de rebus fidei nunquam est sine aliquo errore positivo, tract. 1, disp. 16, sect. 1, n. 9; et disp. 19, sect. 5, n. 12 et 15.
2. Omnis dubitatio deliberata et pertinax in materia fidei est hæresis, ead. sect. 4, n. 10 et seqq.
3. Dubitans miles de justitia belli ad quid teneatur, tract. 3, disp. 13, sect. 6, late a n. 8.

DUELLUM.

1. Duellum quid, tract. 3, disp. 13, sect. ult., n. 1.
2. Duellum ad ostendendas vires, ad comparandum nomen, ad eruendam veritatem semper illicitum, *ibid.*
3. Duellum omne privatum intrinsece malum, late a num. 2.
4. Ad duellum provocatus nequit acceptare, etsi ideo censeatur ignavus, n. 3.
Poterit tamen resistere usque ad invadentis intercessionem, *ibid.*
5. Duellum nequit acceptari etiamsi injuste condemnandus ad mortem provocetur ab accusatore, n. 5 et 6, idque etiam de principis licentia, n. 7.
6. Duellum princeps permittere interdum potest: nunquam consulere, aut potestatem dare, ut licite fiat, *ibid.*
6. Duellum initum auctoritate publica possitne conditionibus justis belli honestari, n. 8.
7. In duellum totum bellum resolvere aliquando licet, n. 9.
8. Duellum quando inter milites utriusque factionis liceat, *ibid.*
9. Duelli pœnæ quæ, *ibid.*, remissive.

DUX.

1. Duces vocati ad quam teneantur de justitia belli certitudinem, vide **BELLUM**, n. 31.

E

ECCLESIAE.

1. Ecclesiæ Etymon et significatio, tract. 1, disp. 9, sect. 1, n. 1.
2. Ecclesiam Dei veram in mundo esse omnino certum, *ibid.*, n. 2.
Quid hæc Ecclesia sit, num. 3.
3. Ecclesiæ membra non sunt personæ extra viam positæ, n. 4.
4. Ecclesiæ membra sunt omnes ac soli homines viatores fidem habentes, n. 5.
5. Circa membra Ecclesiæ constituenda errores varii hæreticorum refelluntur, late a n. 8.
Item opiniones contrariæ Catholicorum, latissime, a num. 13.
6. Ecclesia produci cœpit in Adamo, et producta Eva, Ecclesia proprie exiit, ead. disp. 9, sect. 2, n. 3.
7. Ecclesia in solis primis parentibus exiit etiam post lapsum, et ante generationem Caini et Abelis, *ibid.*
8. Ecclesia, prout nunc est, fuit a Christo Domino instituta, *ibid.*, n. 6.
9. Nova Ecclesia quo tempore post natum Christum inceperit, *ibid.*
10. Ecclesia a suo initio usque ad adventum Christi interrupta duravit, ead. disp. 9, sect. 3, n. 1 et seqq.
11. Ecclesia, ut a Christo instituta, nunquam defecit, nec æternum deficiet, *ibid.*, a n. 4.
12. Ecclesia Christi et nunc est, et semper fuit in mundo unica, sect. 4, n. 1.
13. Ecclesiæ ante adventum Christi nunquam plures simul, n. 3.
14. Ecclesia Christi semper eadem numero est, n. 5.
15. In Ecclesia Christi ordo hierarchicus et membrorum distinctio, ead. disp. 9, sect. 5, n. 3.
16. Ecclesiæ varii gradus et potestates in ordine sacerdotum, n. 5.
Varii gradus extra ordinem sacerdotum, n. 6.
17. Universalis Ecclesiæ regimen ad unam supremam potestatem pertinet, ead. disp. 9, sect. 6, a n. 2.
18. Ecclesiæ suprema potestas monarchica est in uno homine residens, a n. 7.
Contrarii hæreticorum errores refelluntur latissime, a n. 9, vide verbo **PAPA**.
19. Ecclesiam esse sanctam de fide est, ead. disp. 9, sect. 7, n. 1.
20. Ecclesia unde dicatur sancta, n. 2.
In Ecclesia an oporteat semper esse justos, n. 4.
21. Ecclesiam esse Catholicam et Apostolicam ipsa fides docet, ead. sect. 7, n. 5 et 6.
22. Ecclesia Christi vera est simpliciter visibilis per externa signa, ead. disp. 9, sect. 8, a n. 3.
Semper visibilis perseverat, n. 5.
Contraria hæreticorum fundamenta solvuntur, n. 6 et 7.
23. Quænam hominum congregatio sit vera Christi Ecclesia, evidenter credibile est, ead. disp. 9, sect. 9, n. 3.
24. Ecclesiam hanc numero, quæ sub Romanis Pontificibus perseverat, esse veram Christi Ecclesiam, et evidenter credibile est. et positus aliquibus fidei principiis, evidenter verum, *ibid.*, late a n. 4.
Imo et ipsa fide credendum, a n. 13.
25. Hanc numero Ecclesiam esse veram Christi Ecclesiam, quando revelatum, *ibid.*, n. 14.
26. Ecclesiam totam posse in fide deficere, qui hæretici somniarint, tract. 1, disp. 5, sect. 6, n. 2.
27. Ecclesia universalis seu Romana non potest a fide per hæresim deficere, *ibid.*, n. 1.
Imo nec per ignorantiam invincibilem, n. 5 et 6.
28. Ecclesia tota nec speculative potest errare, etiam in his quæ tantum ut pia et probabilia credit, n. 8.
29. Ecclesia tota simul sumpta est infallibilis fidei regula in credendo, non autem, ut sic, sufficiens regula in docendo, *ibid.*, n. 9.
30. Ecclesiæ divisio in visibilem et invisibilem ab hæreticis ficta, refellitur eadem, sect. 6, n. 7; et disp. 9, sect. 8, per totam.
31. Ecclesiæ Dei tria præcipua tempora, tract. 1, disp. 2, sect. 6, n. 1.
32. In Ecclesia semper fuit fides explicita, *ibid.*, n. 4.
Communiter tamen ante legem gratiæ fuit in solis Ecclesiæ primoribus, n. 5.
33. In Ecclesia Christi, divinarum rerum sapientia non semper eo major, quo illa Christo vicinior, n. 14.
34. Ecclesiæ regula quomodo spectet ad objectum formale fidei, tract. 1, disp. 3, sect. 10, n. 8.
35. In Ecclesiæ auctoritatem resolvi fidem, quo sensu admittendum, *ibid.*, n. 10.
36. Ecclesiæ quæ et quanta potestas ad prædicandum ubique Evangelium, vide verbo **PRÆDICATIO FIDEI**.
37. Ecclesia an et quomodo possit compellere ad fidem audiendam et recipiendam, vide **INFIDELIS**.